

JOVENTUT CATALANA

Guia Informativa Catalana

ACADEMIES

ACADEMIA DURAN

COMERÇ : IDIOMES
DIBUIX I TAQUIMECA

Aragó, 343 : BARCELONA

LICEU DALMAU

València, 245 : BARCELONA

FARGA Ac. de Música

R. Catalunya, 114 : Barcelona

ARTICLES D'ESPORT

Productes TUSELL

Rda. S. Pere, 12 : BARCELONA

Xarxes per Futbol i Tennis
Vidua i Fills JOSEP BORRULL
Plaça de les Olles, 9 : Barcelona

ARTICLES ESCRIPTORI

«Bazar ANDALUCES»

Plaça Reial, 5 : BARCELONA

BASTONS

FABRICA : Pge. Bacardi

R.^a Centre - P.^a Reial : Barcelona

Paraigües i Ombrel·les

Portaferrixa, 30 : Barcelona

BISUTERIES

«L'ESCALA GRAN»

Salmeron, 56 : BARCELONA

CAMISERIES

Rodríguez i Ferrer

Boqueria, 36 i 38 : Barcelona

CAMISERIA ROYAL

Pelai, 32 : BARCELONA

CAPSES DE LUXE

BARGUÉS CASAMENTS
BATEIGS

Sant Pau, 38 : BARCELONA

COL·LEGIS

COL·LEGI DE CATALUNYA

Director : Dr. Segalà, catedràtic
Pelai, 24 : BARCELONA

DIBUIXANTS

CARLES VERA

Rda. S. Pau, 67 : BARCELONA

ESPECÍFICS

Penellons : Tòpic Orriols

Passeig de Gràcia, 59 Farmàcia

ESSENCIES Y PERFUMS

«EVA» Viladomat, n.º 104

Telèfono 720 H : BARCELONA

FOTOGRAFS

Fotogia. Xavier Pellicer

Rda. Sant Pau, 16 : Barcelona

FOTOGRAF SUÑÉ

P.^a Catalunya, 3 : Barcelona

GUANTERIES

Fàbrica MIMÓ I ESTARRIOL

Vendes al Major i detall
Junqueres, 12, pral. : Barcelona

«HULES» I PLOMERS

CASTELLS Portaferrixa, 18

«Hules», Plomers i Joguines

INSTRUMENTS MUSICA

INSTRUMENTS MÚSICA
MÀQUINES Y DISCOS
CASA GIMÉNEZ

Sant Antoni Abad, 25
BARCELONA

JOIERIES

Francesc ANGLADA

Carrer Bonsuccés, 8 : Barcelona

LLIBRERIES

«Editorial Poliglota»

Petritxol, 8 : BARCELONA

LLIBRERIA FABRÉ

R.^a Catalunya, 52 : Barcelona

RADIOTELEFONIA

CASA «SUPREMA»

Pelai, 56 : BARCELONA

SASTRERIES

J. BACH - Sastre

P.^a Nova, 3, primer : Barcelona

JOVENTUT CATALANA

≈ REVISTA ≈

ADMET PREFERENTMENT LA COL·LABORACIÓ NOVENÇANA DE CATALUNYA

SUMARI

Portada, per *Roca*.
 El Príncep, per *Carles Soldevila*.
 Vida Catalana, per *J. M. Boronat i Recasens*.
 Nòtules.
 Les nostres poeses: *Clementina Arderiu*.
 Amor futbolístic, per *J. Viladot Puig*.
 L'exposició Segrelles.
 Els poetes d'avui. El Cavaller Abril, per *Domènec Juncadella*.
 La setmana gràfica.
 Informació esportiva, per *Ferber*.
 Les el·legàncies femenines, per *Maria Sala*.
 La fotografia artística.
 Col·laborador distingit.
 T. S. F.
 La ràdio en els ferrocarrils, per *Josep Broquetas*.
 Curset de ràdio, per *Radiòfil*.
 Ràdio noves de tot arreu, per *Radiomón*.
 Nota bibliogràfica.
 Preguntes i respostes.
 Onzena llista dels que han tramès el butlletí.

ANY SEGON: NÚMERO 24: BARCELONA 16 D'ABRIL DE 1925

REDACCIÓ I OFICINES: Consell de Cent, 261, principal, segona

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ

Barcelona, un mes.	1'10 Ptes.
Províncies, un any.	13'50 >
„ sis mesos.	7'— >
„ tres >	3'50 >

Pagament a la bestreta)

EL PRÍncep

per Carles SOLDEVILA

Creieu que és fàcil d'ésser simpàtic tot essent príncep? Jo diria que sí; més fàcil essent príncep que no essent escombriaire. Un príncep té sobre els altres mortals un seguit d'avantatges; el més vistent de tots és que amb un compliment de no-res són considerats amables. Un copet a l'esquena, una encaixada una mica enèrgica, un somriure breu o un mot, a vegades una mirada, basten per suscitar en l'esperit del qui n'és objecte, un sentiment de simpatia.

Recordo que anys enrera vaig topar amb una caricatura que em va fer molta gràcia. El seu títol era aquest: «Persona grata»; representava un saló imperial on el Kaiser en persona, tustava l'esquena d'un cortisà d'aspecte ensems bonhomí i marcial, tot dient-li: «Tu també per aquí, bestiota.» El cortisà somreia, profundament afalagat.

Es palès que si nosaltres, a casa nostra dediquem un compliment semblant a un amic que ha vingut a felicitar-nos en la diada del nostre sant—posem per cas—no obtindríem el mateix efecte que el Kaiser. El mot «bestiota», caurà malament al nostre amic, àdhuc si en el seu posat hi ha qualsevol detall que el justifiqui.

—El bestiota ets tu...—us respondrà si reacciona vivament.

—Home, això de bestiota...—us observarà si és una persona condescendent i benèvola.

Això demostra que el sol fet d'ocupar una gran situació, la màxima situació, fa esdevenir profundament falagueres les paraules que dites d'un mode més baix poden ferir com un insult o un excés de franquesa.

Ningú gaudeix avui dia d'una simpatia tan extensa, entre les multituds d'arreu del vast imperi britànic, com el Príncep de Galles. Em direu: «Es un galant minyó.» No ho nego; però reconeguem que a Anglaterra n'hi ha alguns altres tant galants com ell i, no obstant, manquen d'aquesta enorme popularitat. «Es un sportman intrèpid»—afegireu volent-me convèncer de com és enraonada la simpatia que li atorguen les multituds. Tampoc negaré aquest fet, sols us faré observar que Anglaterra és poblada per un bé-de-Déu de galants minyons que practiquen l'esport amb intrepidesa. «Parla amb un humorisme de molt bona llei»—tornareu a dir si, com suposo, us haveu adjudicat el

paper d'apologistes del príncep. Conformes; però permeteu que us faci notar que tot i ésser una mica extraordinari de trobar reunides les tres qualitats: esportivitat, físic afavorit i humorisme, no és de creure que en tot l'Imperi britànic no trobéssim una dotzena de joves que les posseïssin en un grau igual o superior. Sempre hauríem d'acabar reconeixent que, àdhuc en el nostre temps, el fet d'ésser príncep hereu o príncep regnant, dóna un esclat especialíssim a totes les qualitats humanes.

Així com els títols nobiliaris han perdut gairebé tota llur auriola històrica—i ho feia remarcar dies enrera en aquestes mateixes plancs—el títol de Príncep o d'Emperador, malgrat totes les invencions democràtiques, encara va acompanyat d'un rengle de fets singularíssims i per això serva una força considerable.

El Príncep de Galles! El jove, elegant i simpàtic Príncep de Galles! Quants milions de noies en un d'aquests somnis desesperadament irrealitzables que fan totes una hora o altra, hauran imaginat que s'hi casaven o, si més no, que hi flirtejaven! Quants nois, comprovant aquest sobrepuig de prestigi que li dóna el seu càrrec, l'hauran envejat!

S'erraria qui cregués que sota aquest superficial anàlisi dels avantatges del príncep des del punt de vista de la simpatia popular, amago qualsevol intenció doctrinària. No. Analitzo amb absolut desinterès, sense preocupar-me gens de las conseqüències del meu exercici en tal o qual esfera.

La simpatia és més barata precisament per als que tenen més elements per pagar-la cara. Aquesta és la conclusió que crec haver suggerit. El príncep, llurs paraules, llurs actes, fan un efecte multiplicat talment com si la multitud els contemplés a través d'uns binocles de campanya.

I el què diem dels prínceps de la sang, podríem aplicar-ho, per bé que amb una rebaixa, als prínceps del diner, de la pantalla, del teatre, del music-hall o del futbol.

No hi ha a Barcelona uns quants milers de jovincels que es desmaiarien de satisfacció si En Samitier o En Douglas Fairbanks els tustés l'esquena tot dient-los: «Ah, grandíssim poca-solta»?

VIDA CATALANA

per J. M. BORONAT RECASENS

En el transcurs d'aquestes primeres setmanes de comunicar-me des d'aquestes pàgines amb els meus llegidors he après moltes coses i m'he convençut de moltes altres. Una de les principals constatacions que he fet és que a Catalunya hi ha nuclis aïllats on es viu l'essència del món i de la nostra terra, fogars culturals atents als batecs propis i als de l'ample món.

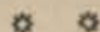
Fa anys que en una campanya famosa pro «Solitaris de Catalunya» es volia organitzar en una comunitat les intelligències disperses. Ara, però, hom tindria que fer—ja que no sembla possible la «descentralització de la Cultura» tal com s'entenia un parell d'anys enrera—una activa campanya pro les ciutats intelligents, que en el mapa ideal de nostra Pàtria brillen com estels. Hem de procurar fomentar un entusiasme dels més nobles que hi ha en nosaltres: la intelligència i la cultura. Fomentem la culturalització del nostre poble i protegim les intelligències joves i tindrem el pervindre assegurat.

Hi ha ciutats que tenen veritables fogars culturals, on els mecenes i els entusiastes han fet florir i granar obra de veritable cultura. Reus amb el seu «Centre de Lectura» i Girona amb el seu «Ateneu Gironí» són exemples a seguir tant per part dels adinerats com dels entusiastes de tota obra noble i bona.

Hi ha ciutats que ja tenint una tradició més o menys intel·lectual com Olot i Vich podrien ésser base ferma per a futurs esclats culturals. Hi ha altres ciutats, com Vich mateix per la part prehistòrica, i Tarragona per la part romana, degut a les condicions d'emplaçament favorable, podrien ésser fogars on formar arqueòlegs novells, per exemple.

Hi ha altres ciutats que degut a ésser centres de població nombrosa, on la gent catalana i culta abunda, com Terrassa i Sabadell, podrien esdevindre amb poc esforç companyes d'aquelles altres ciutats amb tradició o amb condicions favorables. També, i en bona part es deu a l'obra de les Biblioteques Populares que tanta falta fan en moltes ciutats, hi ha poblacions com Valls, Figueres, Canet de Mar, Badalona, Vilanova, etc., etc., on ja hi ha un inici de consciència favorable a obres com les que nosaltres aboguem.

Ara més que mai hem de treballar en les activitats que poguem, que trobem lliures, i que amb esforços coordinats poguem realitzar. L'entusiasme i l'activitat continuada no dubten que fan miracles.

RECORDEM:

—Els interessantíssims «Petits problemes lingüístics» que el venerable J. Cases Carbó ha començat de publicar a «La Veu de Catalunya».

—El «Llibre d'or de l'amor» amb el pròleg que per ell ha escrit Narcís Oller.

—Alguns dels anomenats «Contes de La Veu».

—La conferència que N'Apelles Mestres donarà als «Amics de la Instrucció» sobre «La història de l'auca a Catalunya i la seva valor educativa».

—Les opinions favorables de recollir els dibuixos de l'Opisso tal com es feu, ja fa temps, amb «La Catalunya Pintoresca» del gran Nogués.

—La reimpressió de la novel·leta «L'ànima en camí», de J. M.ª Folch i Torres publicada dins de la «Biblioteca Gentil».

En preparació número homenatge a **GUIMERÀ**

N Ò T U L E S

Festes del Foment de la Sardana de Barcelona.—Diumenge vinent, dia 19, a dos quarts de cinc de la tarda, tindrà lloc un concert al Palau de la Música Catalana, organitzat pel Foment de la Sardana de Barcelona, el qual correrà a càrrec de l'Orfeó Gracienc, sota la direcció del mestre Balcells i amb la cooperació de les cobles «Barcelona» i «Antiga Principal de La Bisbal». El programa és altament interessant.

Ballades de Sardanes.—Programa de les ballades que, organitzades per l'Agrupació Sardanista de Barcelona, prepara pel vinent diumenge, dia 19:

Tarda, a la Plaça Palau:

La festa del cassino	Gratacós
Pomell de roselles	Casadévall
Ai, quines noies!	Bou
La campana de l'ermida	Pep Ventura-Pujol
Somni	Solsona
Jovenfvola	Quer

Nit, al local Lluna Parc:

Infantona	Sans
Les Gorjes dansaires	M. Serra
La melindrosa	Molins
Matinal	Bou
Nit serena	Serrat
Aires de ma terra	Vicens

—Programa de sardanes per al dia 19, a les onze del matí, a la Plaça del Sol de Badalona. Cobla «La Principal Barcelonina»:

Prometatge.	Molins
El cavaller enamorat	Manén
La trona deserta	Mercader
Tot dansant	Estela
Cants de maig	Bou
La nit de sant Joan	Morera

Per l'Hospital del Càncer.—Subscripció oberta a profit d'un «Hospital del Càncer» a Barcelona, que, organitzada per l'agrupació «Cenacle Blau» de la Barceloneta, realitza JOVENTUT CATALANA entre els seus cars llegidors:

	Ptes.
Suma anterior.	35,—
Antoni Lozano	2,—
Amadeu Mariné.	10,—
Joan Trullàs Riera	2,50
Josep Ribas Boada.	1,—
Enric Martín.	2,50
Modest González Farró	3,—
Feber	3,—
Total.	59,—

(Continua oberta la subscripció a nostres Oficines, Consell de Cent, 261, pral., segona, i a la Casa Suprema, Pelayo, 56.)

CONCURS DE FOTOGRAFIES DE VISTES GENERALS D'ERMITES DE CATALUNYA, ORGANITZAT PER JOVENTUT CATALANA

La Direcció de JOVENTUT CATALANA, afanyosa en estimular la col·laboració fotogràfica del seus innumbrables lectors, amants d'aquesta branca d'art d'avui dia, organitzà un CONCURS per tal de premiar la col·lecció de 10 *Fotografies de vistes generals d'ermites de Catalunya*, els concursants del qual s'havien d'atendre a unes senzilles bases que foren publicades al número 12 de nostra Revista.

Com que la data d'admissió acabava el 31 de març darrer i solament s'han rebut tres col·leccions de fotografies destinades a aquest Concurs, la Direcció de JOVENTUT CATALANA creu prudencial donar un nou plaç, que finirà el dia 31 de juliol vinent, i quedant reduïdes les col·leccions a 6 FOTOGRAFIES en lloc de 10 com deia en la presentació de dit Concurs.

Al pròxim número publicarem novament les bases, convenientment rectificades, adjunt amb els premis que s'atorguen per aital fi.

El Secretari,

RAMON RIEROLA

LES NOSTRES POETESSES

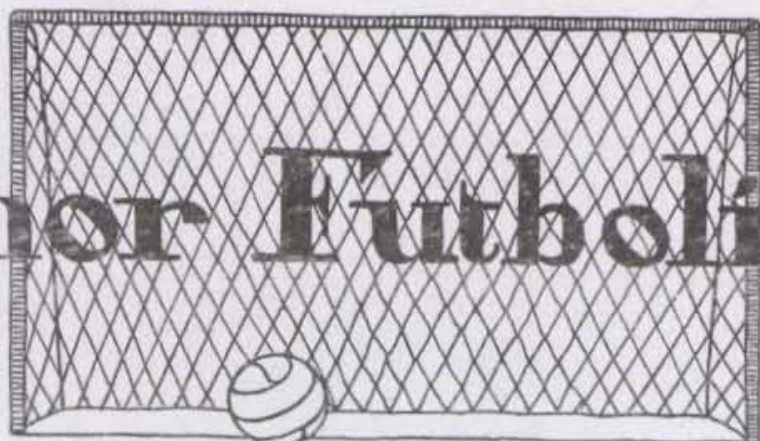

(Fot. Areñas)

CLEMENTINA ARDERIU

L'altíssima poetessa. Es l'ànima femenina feta poesia. La gràcia femenina feta cançó. En l'ala pura i fràgil dels seus versos ha volat de l'ubaga presó interior a «L'alta Llibertat» de la llum. Amb una veu prima, clara, ha fet dringar en català per primera vegada la paraula verge de Rabindranath Tagore. En el dansar de les tres gràcies de la nostra poesia, Clementina Arderiu mena la dansa alada enllaçant les mans venerables de Maria Antònia Salvà i les més gemades d'Anna Maria de Saavedra.

Amor Futbolístic

per J. VILADOT PUIG

De la Nuri Puigbell, la més encisadora nina de Serralta, bé hauria pogut dir-se ço que el poeta posà un dia en sa ploma per a cantar una singular bellesa: «Sa cara mostrava,—hermosa, esplendent,—uns llavis de grana,—marfilenca dent,—dos ulls que ferien—amb ses lluisors,—un nas rectilini—i un front espaiós.» I la formosor de Nuri ressaltaria encara, si tot aquest bé-de-Déu de preciosos detalls els emmarquéssim dins l'abundor de la cabellera que partida en clenxa queia meitat per cada cantó, amb negres rinxols recargolats.

Res d'extrany, doncs, que la Nuri hagués ferit més d'un cor, i tampoc que entre aquests s'hi comptés el de l'Enric Pernau, jove fornit, simpàtic, atraient, el més destre jugador de futbol de tota la comarca i Capità del primer equip del club del seu poble, la històrica vila de Montdor.

La Nuri i l'Enric es conegueren un dia d'istiu en què el primer del Montdor F. C. anà a jugar un partit amistós en el camp del Serralta F. C.

L'Enric, des del primer moment, sobresortí d'entre els vint-i-dos jugadors, tant per la seva destresa com per la seva valentia, i portant la pilota entre peus, féu tan belles filigranes que ben aviat captivà al públic i especialment a la Nuri, que, des d'una llotja, seguia les incidències del partit, preservant-se del sol sota una preciosa ombrella de seda «granate» que augmentava els atractius de la seva cara d'esplèndida bellesa.

Un instant que l'Enric recollí d'una formidable «volea» la pilota que a la seva porta havia llençat l'enemic, la Nuri no pogué contenir una exclamació francament admirativa. L'Enric tombà el cap vers on sortia la veu femenina, i al sobtar-se per la formosor de la Nuri, es distraigué uns moments, que foren els justos per a que els del Serralta F. C. es marquessin un «goal».

L'Enric quedà desconcertat, tant per haver-se sentit atret irresistiblement per aquella cara d'inaudita formosor, com per la culpa que es regoneixia d'aquell «tanto» de l'equip contrari. Però es refeu tot seguit, i posant en son gèst més amor propi que altra passió, atancant-se resolt a la llotja de la Nuri, digué entre protestatari i galantejador:

—Aquests ulls que en topar-se amb els meus m'han encegat determinant un gol a favor dels locals, aquests ulls preciosíssims de vostè faran el miracle d'una gran victòria per al nostre equip. Sigui bondadosa d'acceptar el primer gol que van a marcar-se els visitants.

—Li prenc la paraula i accepto l'ofrena—digué la Nuri.

Dos minuts després, l'esfèric, que havia pujat fins als defenses dels forasters, era recollit des-

trament per l'Enric, qui, amb un seguit de filigranes, dignes del primer as del futbol, arribà fins prop dels defenses locals, d'on, veient la jugada un xic compromesa, passà d'un xut segur i precis la pilota a l'extrem esquerra, qui la recullí acertadament, centrant-la amb una precisió matemàtica, sobre el cap del propi Enric, qui amb una «cabessada» l'entra dins la xarxa.

L'ovació fou delirant; mes en Pernau no volia recollir altra felicitació que la de la Nuri, la d'aquella preciosa damisella que des de la seva llotja seguia esguardant tots els moviments del galantejador atrevit que tan aplomat havia ofert la penyora del «tanto» que s'apuntava el Montdor F. C.

—Paraula és paraula; i si en aquests moments compleixo la que suara li he donada...

L'àrbitre xiulava la nova sortida. Calia estar atent, i l'Enric deixava la frase per acabar, desitjós d'un nou èxit, fent acció d'allunyar-se de la Nuri. Aquesta, però, el retingué un moment més.

—Què anava a dir?—preguntà.

—Res; que dins uns minuts més serà un altre gol el que vindrà a posar a la seva falda.

Ja l'Enric en la ratlla davantera, poc li costà apoderar-se del baló, i d'una arrencada coratjosa, acompanyada d'una tècnica corprenedora, empassant-se als mitjos i als defenses, entrà en l'àrea de càstic, rematant la jugada amb un xut tan fort que ficà dins la xarxa la pilota i el porter.

—Ja començava a creure que aquesta vegada quedaria en fallida la seva paraula—digué la Nuri al veure que en Pernau feia gest d'abocar quelcom a la seva falda.

—De no tenir la completa seguretat de l'èxit, no l'hauria empenyada. Estic orgullós de què hagi pogut veure'm esperonat en l'escomesa per l'esperança de tenir la joia de què una tan gentil i bella senyoreta premiés amb un somriure de sos llavis l'esforç de l'empresa.

—Gràcies.

—Qui pogués dels mateixos llavis recollir una dolça paraula d'amor!

—Ni en tren exprés!

—Totes les velocitats són gansoneres per a arribar al terme del viatge on espera la felicitat.

Les darreres paraules de l'Enric es veieren interrompudes per la cridòria de la gentada que es disposava a abandonar el camp entre els mil comentaris que els suggeria les incidències del partit que acabava de tocar a la fi.

La Nuri i l'Enric s'acomiadaren amb una mirada de fonda compenetració que deia ço que els llavis no haurien sabut dir segurament. L'amor s'havia iniciat tot just en llurs cors, i, jove

com era, no hauria portat a la boca més que lleus tartamudeigs de difícil comprensió. Però la iniciació era feta, i dia vindria en què les paraules brollarien fúidies per a passar-se un rosari de tendreses, per a resar-se una oració de confidències, per a dir-se, mutuament, el credo d'amor.

Des del dia aquell en què els primers del Serralta i del Montdor tingueren l'encontre amistós en una tarda xafogosa d'agost, l'Enric i la Nuri sentiren que el cor ja no els pertanyia. La Nuri i l'Enric s'estimaven de debò.

Mes, com era aquest amor? L'estimació mútua era de tal faïso que podia assegurar la perpetuïtat d'un noble afecte entre ambdós?

L'Enric es sentí atret per la Nuri amb la força irresistible amb què atreu a l'home jove la dona d'exquisida bellesa i gran simpatia. L'Enric, ja entrat en l'edat de fer niu, estimà a la Nuri amb tota la tendresa de l'home que en la dona elegida pel ser cor veu totes les perfeccions desitjables per a fer-ne la mare dels seus fills. L'Enric veia

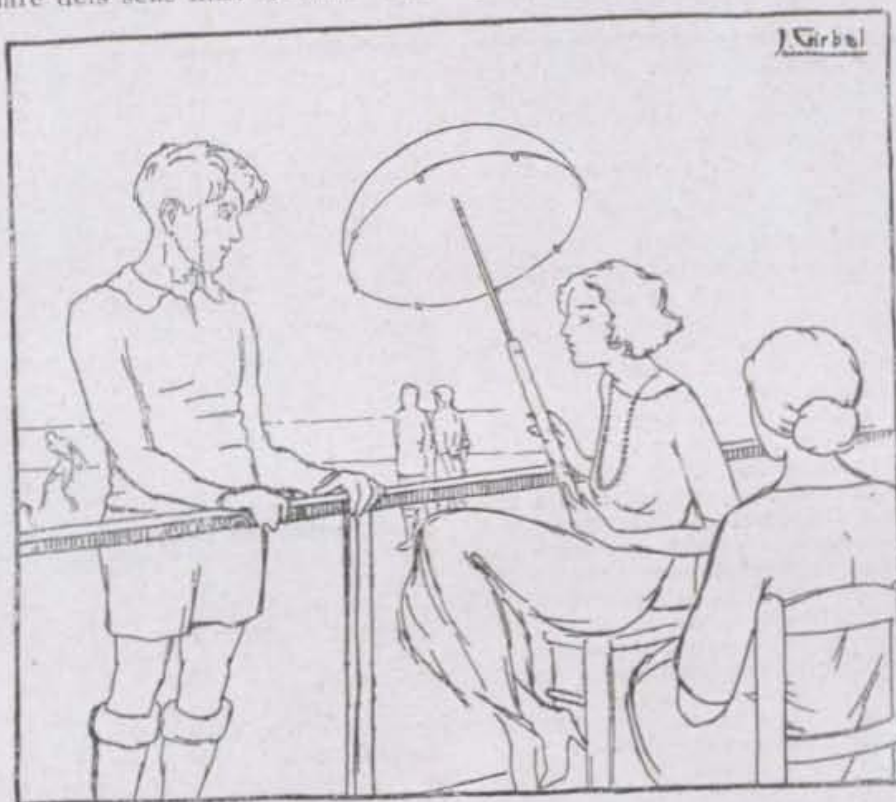
tenses; i hauria acabat en el lamentable estat a què forçosament ha de portar el repetit encontre de fortes emocions en un temperament impulsiu.

Però la Nuri Puigbell no sortia de la comarca que la bressolà, i allí no cabia més enamorament que el que havia sentit per l'Enric.

La Nuri, doncs, en l'Enric no estimava a l'home; estimava a l'heroi, a l'heroi que es presentava com el futbolista més ardit i intel·ligent de la comarca.

Dintre aquesta essencial diferència de sentir l'amor, els dies anaven transcorrent ditxosos per als dos enamorats; i així seguirien fins que arribés el moment, que forçosament tenia d'arribar, en que l'abim s'obris entre els dos per a separar-los per sempre més.

Com que la Nuri estimava l'heroi, el dia que l'heroi deixés d'encarnar-se en l'Enric, l'amor fugiria del seu cor per a posar-se en el del nou heroi, o per a vagar en cruentes indecisions fins que fos gorida d'aquell temperament extraviat i prengués l'amor en ella l'únic camí que deu pendre en tota dona conscient de la missió social

en la Nuri el complement precís per a la seva vida futura. L'Enric veia a la Nuri auriolada de tota perfecció i l'estimava amb tot l'ardiment.

A cau d'orella l'Enric resava a la Nuri belles oracions d'amor que no sempre eren ben enteses per ella.

La Nuri era d'aquells temperaments que es senten sempre atrets per l'heroi; i aquest especial psiquisme la portà a prendre-se de l'Enric Pernau.

En el cercle de les seves relacions i en l'àrea de les seves activitats l'únic heroi era, indiscutiblement, l'Enric, car d'ell era de l'únic jugador de futbol que en tota la comarca se'n parlava amb elogi creixent, i en aquella comarca, de gent pacífica i bondadosa, no hi havia altra manifestació que la del futbol per a presentar-se l'heroi.

Si la Nuri hagués freqüentat c's grans camps barcelonins, ben segur que el seu cor hauria tingut de sostenir un seguit de lluites cruels al sentir-se cada vegada decantada cap a un jugador diferent. I si en lloc del futbol hagués presenciât les altres mil manifestacions de l'esport, les lluites haurien estat més freqüents si no més in-

que li està encomanada: la d'ésser mare dels seus fills.

En els partits jugats per a disputar-se el campionat comarcal del grup B, es posà de relleu la superioritat dels primers equips del Montdor F. C. i del Serralta F. C., que foren els que en darrer terme havien de contendir per a la qualificació definitiva.

En la primera volta, jugat el partit en el camp del Montdor la sort no volgué ésser més trapassera que la competència, i una i altra semblaven decretar el major equilibri dels dos equips. Ni l'un ni l'altre pogueren apuntar-se el gol de la victòria, i l'empat a zero hagué de figurar en les pissarres de la capital de la província i en les planes del periòdics que donaren compte de l'encontre.

En la segona volta el partit fou jugat en el camp del Serralta F. C.

L'entusiasme despertat en tota la comarca fou gran, indescriptible. Aquella tarda s'anava a de

terminar l'èxit del campionat, i hauria dit molt poc a favor de les aficions esportives de la rodalia si el camp no s'hagués omplert a vessar.

Sota un cel gris, de boira, un diumenge de gener, aquells dos primers equips s'alinearen coratjosos, portant cada jugador en el cor la més ferma resolució de posar tota la seva vàlua per a portar la victòria al seu club.

No cal dir que d'aquests propòsits participava també l'Enric Pernau. I havem de puntualitzar que els equipers del Montdor tenien la confiança posada en la victòria més que pel propi valer de cada ú, per la destresa, valor i saber del seu capità, a la direcció del qual s'entregaven sense recels.

Entre els entusiastes del Serralta es retreia amb recança l'èxit que mig any enrera havia obtingut el Montdor F. C. al jugar el partit amistós en aquell mateix camp, mercès a la decidida intervenció d'En Pernau, i no es recataven de fer elogis d'aquest tot dolent-se de que fos el formidable puntal que tenia el tim contrari.

Per altra part, els jugadors que l'Enric capitanejava, coneixedors de la història dels amors d'aquest amb la Nuri, nascuts en aquell mateix camp, creien que per l'èxit de la tarda tindria una influència decisiva la presència de la bella damisella, s'apressaren a fer-li alusions per a esportar-lo així a un major ardiment.

La Nuri i l'Enric parlaven encara al peu de la llotja al moment de xiular l'àrbitre cridant als jugadors a lloc.

De què parlaven tant eternits els dos amants? Res més lluny d'ambdós en aquells moments preliminars a la lluita que el que a la lluita es referia. L'amor trespava per altres viaranyes.

L'Enric es situà totseguit. Cada jugador era en son lloc. La tensió emotiva tenia reprimida l'alè en mil pits. Era el principi del fi, i en la primera escomesa no eren pocs els que pretenien endevinar l'orientació de l'èxit final.

La Nuri, des de la seva llotja, no perdia incident. A cada filigrana del seu estimat sentia bategar el cor de joia i es sentia més atreta per l'home que l'havia captivada mig any abans a l'ésser proclamat unànimament com a heroi de la tarda. I l'heroi resorgia ara. L'Enric des del seu lloc de la defensa havia salvat ja més d'una situació compromesa per al seu equip; que a no ésser per ell la victòria hauria estat descomptada des del primer quart.

Els minuts que separaren la primera part de la segona, no els perderen pas la Nuri i l'Enric, que novament retrobats en la llotja d'aquella, reprengueren l'interrompuda conversa.

La segona part començà igual i anà seguint amb petites variacions, com en la primera. De totes les boques no sortia més que un sol comentari: «Tornaran a empatar a zero».

I així era de creure-ho; i així hauria estat, segurament, de no sobrevenir un estrany fenomen:

En el cor de la Nuri s'encengué de cop, inconscientment, un desig foll de victòria a favor dels locals. Sobre l'orgull de dona enamorada que per damunt de tot vol la superioritat de l'home estimat, gravità la frisança d'amor patri que li portava al cor ànsies de victòria per als jugadors del seu poble. I cada vegada que un perill menassava la porta dels del Serralta, sentia una recança fonda que la feia empal·lidir. Estava frisa. Un moment que l'Enric passà a fregar la seva llotja de retorn d'una bella arrencada, no pogué reprimir una súplica que li brollà tremolosa dels llavis.

—Deixa guanyar els nostres!—digué.

L'Enric es mirà sorprès a la Nuri, i com en sos ulls llegís la fermesa d'aquell prec, el recollí com un imperatiu, i es decidí a complaure-

la no sense que el seu amor propi se'n ressentís. Mes, sobre el propi amor hi havia l'amor d'ella, i ella era el que volia més de la terra, més, molt més que l'equip que capitanejava.

El partit anava tocant a la fi, i encara que l'Enric havia restat vitalitat a la seva actuació, els seus companys semblaven més ardits, més afanyats en portar la pilota a la porta dels locals. Aquests, però, pogueren fer una arrencada, que en altres circumstàncies l'Enric hauria interceptat fàcilment, i que ara aprofita tan sols per a fer un *hands* ben intencionat, encara que destrament dissimulat, dintre l'àrea de càstic.

El sagramental fou gran. De xiulets i aplaudiments no en volguen més.

La victòria a favor del Serralta F. C. era descomptada.

El xut del *penalty* fou terriblement ben dirigit a l'angle i entrà el baló a la xarxa com una bala.

Com és fet el cor d'aquestes dones frèvoles que tan fàcilment oblidem els sacrificis de l'amat? És que el seu cervell no arriba a capir la transcendència del geste?

Segui el que sigui, el cert és que en la Nuri s'operà seguidament una reacció contrària a la del dia en què s'enamorà de l'Enric. L'Enric en el moment d'aquella falta voluntària, que donava el campionat als del Serralta F. C., deixava d'ésser l'heroi de la comarca.

—El jugador no sols deu saber jugar, sinó evitar les faltes—es deia íntimament la Nuri.

Es que no sabia que precisament el mèrit estava en haver fet aquella falta amb tota la consciència per a satisfer un desig seu? És que el prec adreçat a l'Enric fou tan impulsiu que ni esment n'havia tingut?

La Nuri es mirà a l'Enric a l'atansar-s'hi un cop acabat el partit, amb un manifest menyspreu.

—Què és això, Nuri? Què et passa?

—Res, res. M'adono de que tu no ets tu.

—Què dius?

—Jo esperava veure't avui sobressortir d'entre els jugadors donant, pel teu esforç i pel teu talent, la joia de la victòria als teus equipers.

—Nuri! Els teus ulls no m'han enganyat pas. En aquell moment no pensaves així.

—Jo volia en tu l'heroi de la tarda; de la tarda d'avui i de la tarda de tots els dies.

—I vols més heroicitat que la de posar als teus peus la victòria dels teus, fent traïció als meus i a mi mateix, sols per a satisfer un desig teu?

—El meu desig era veure't triomfant a tu.

—I he triomfat en complaure't.

—Però aquest triomf no el sabrà ningú, no el pregonarà mai ningú. I jo volia el teu triomf corrent de boca en boca...

—Nuri, Nuri; que aquest no és el bon camí per l'amor.

—Doncs deixem que l'amor ens en senyali un altre.

—Un altre per a seguir-lo junts?

—Per a seguir-lo junts ja trespavem bé pel que seguïem.

—Vols dir, Nuri, que entre nosaltres...

—Sí; entre nosaltres s'ha obert avui un abim.

—Nuri!, que tes paraules destrossen la més gran il·lusió de la meua vida.

—Itu, amb el teu geste d'aquesta tarda, esboïnes la meua.

Afortunadament per ella, la il·lusió de la Nuri s'avivaria tan aviat com davant sos ulls es presentés el nou heroi.

No així per l'Enric, que ja hauria de portar al cor, per sempre més, la ferida del seu primer amor i la tristesa íntima, ignorada de tots, de la traïció feta als seus.

L'Exposició Segrelles

A la secció de belles arts de «El Siglo» hi tingué oberta la seva exposició Segrelles. Davant la producció del renomnat il·lustrador, cal meravellar-se de la dignitat, l'honradesa i el bon gust amb que ha sabut elevar per al seu art, per naturalesa inferior a la pura lírica pictòrica, a les més altes honors.

Segrelles posseeix una imaginació fogosa, desbordada, que li fa preferir la representació de les coses abstractes, irreals, a les concretes. Per això el temen les concepcions teològiques dels pecats capitals, preses com a punts màxims de tensió de les passions humanes: en tractar d'activar-les en una imatge plàstica Segrelles sap fer jugar

molt bé la part d'escenografia apocalíptica amb la psicologia libidinosa i tèrbola dels instints. Dels set, ens plau més «L'enveja» per ésser precisament aquella en la qual predominen les característiques humanes, per damunt de les ornamentals.

També el temen les escenes sobrenaturals de la vida de Sant Francesc, com si en les coses ordinàries no trobés prou camp per córrer. No es cregui, però, que en traspasar el límit de les coses reals, Segrelles perdi els estrepes de la imaginació, i la seva fantasia es dilueixi en la vaguetat de l'inexistent o l'incorpori, sinó ben al·trament; es plau llavors encara més en extremer el seu realisme en la perfecció i la cura perseguida del detall, responent a una concepció altament positivista de la vida, en volguer-nos suggerir les coses d'ordre anímic valent-se sempre de la força evocadora dels sentits, excitant i vivificant-ne encara la expressió per gràcia de la seva imaginació tan feconda. Per això guanyen en dramatisme aquelles escenes on són acusats amb tota la força els ullals del llop i els ungles i els nirvis del diable, en ésser comparades amb altres en que el rostre duríssim i il·luminat alhora del

Sant, no pot contrastar tant amb la gràcia i la subtileza dels ocells o dels peixos de la mar.

Entre les altres obres exposades—il·lustracions de caràcter editorial — sobresurten uns estudis plàstics animadíssims i molt rics de moviment, sobre temes de jugadors de pilota.

Com per a dir-nos el domini que l'artista serva damunt dels altres procediments, amb els quals ha cercat conjuntament a la seva vàlua una aplicació mercantilista, presidí la sala un excel·lent retrat de noia.

P.

ELS POETES D'AVUI

EL CAVALLER ABRIL

per Domènec JUNCADILLA

*El vent de Març ha tret totes les noses,
el camí es bell, suau i vellutat;
l'esguard flairós i amb un perfum de roses,
arriba el cavaller enamorat.*

*Dúu el cabell esblenat per les ventades,
—l'hivern l'acomia amb gest humil—
i blanc de les congestes i glaçades,
pregona la vinguda del Abril.*

*La Primavera riu assolellada
i reb l'amant amb un besar fecond;
llença espurnes de foc per la mirada
i se l'emmena fins qui sap a on.*

*Els ulls blavencs li fan una carícia
d'un goig tan pur, tan esbandit d'abrulls,
que no es pot avenir a aital delícia
i vol perdre's a l'ombra del seus rulls.*

*Es bada el món com una gran magnòlia,
les flors ens embriaguen els sentits,
canta l'Abril tal com una arpra edòlia,
s'encenen d'or les gemmes dels seus dits:*

*—Oh, Primavera clara i fugissera,
perleig de rou en el vellut dels prats,
atròcat un poquet la cabellera
que vull lloar les teves venustats.*

*Ara que ja no et sents tan fredeluga,
que et plau el petoneig del vent sonor,
que el llavi teu és una flor que juga
amb les moxaines dolces del amor;*

*ara que tens la gràcia d'una noia
llençant un riure juvenil d'argent
i tens el plor de la viola, toia
de cors devots, al peu del Monument;*

*el cor amb un puntet de gosadia,
la teva imatge adins mon pensament,
vivint el teu alè de cada dia,
bé puc cantar el teu adveniment.*

Vinc fadigat del pès de les jornades,
l'hivern tan llarg m'esdevingué sorrut,
pels seus camins s'hi veuen les petjades,
deificant la neu ma joventut.

Pró jo em marcia dins d'aquella vida,
volia un altre viure més ardent,
tenir la sang bon xic més embravida
i que un foc m'arborés l'enteniment.

Perxò he deixat passar la caravana
tothora amb el desig d'un nou demà;
la terra és una mare tan ufana,
que mai la veureu lassa d'infantà.

I avui m'ha dut el temps l'hora propícia
d'entrà a la llinda d'un demà florit,
i ara t'esguardo plena de letícia
amb la medalla d'un clavell al pit.

Olor de flors, vesllum de juvenesa,
a vora teu m'envolta una altra llum
i sé que la paraula és més encesa
i m'embriaga adés un rar perfum.

Ets nova, Primavera, que així et mostres
o solzament soc jo que he renascut?
Cada any oïes les paraules nostres,
o enguany tenen un sò desconegut?

Prou que et recordo jo d'altres vegades
pró mai com aquest any m'has cor-ferit:
hi ha una extranya llum en les mirades
que parla del amor que crema al pit.

Ni tu ni jo som vells, Oh, Primavera,
i encara que cada any hem de tornar,
adintre dels meus braços, encisera,
vina a apendre una mica d'estimar.

Que quan vingui l'hivern i les nevades
i el vent de Març, amb el posat rebel,
les nostres vides siguin ja lligades
talment com un estel i un altre estel.

Encara el món era una gran magnòlia,
el Maig neixia en un clavell rosat,
però l'Abril, tal com una arpra edlia,
joïós psalmodiava el comiat.

El vent de Març llevà totes les noses,
ara el camí és més tebi i vellutat;
l'esguard flairós i amb un perfum de roses,
s'entorna el cavaller enamorat.

L'ACTUALITAT GRÀFICA

LA CATÀSTROFE DEL TREN DE SARRIÀ. — Dos detalls de la catàstrofe del tren de Sarrià, ocorreguda en la tarda del Dijous Sant, i que ocasionà vint-i-quatre morts i bon nombre de ferits

(Fots. de nostre redactor Serra Beltrán).

INFORMACIÓ ESPORTIVA

NACIONAL URUGUAI - F. C. BARCELONA. — Mostra evident de l'agilitat i coratge amb què juguen els uruguais, és la present «foto», on el devantera centre, burla el marcat d'en Carulla i Sancho

el joc que tingué que desenrotllar la modesta selecció, i diem modesta, per què creiem verament que podia ésser molt millor, per a obtenir un magnífic triomf final i més que això el sostenir el dos a zero de la primera part, fins pocs moments abans d'acabar-se el partit.

Poques vegades hem vist un tan magnífic joc i poques vegades també s'ha sostingut un tren tan formidable.

Especialment a la segona part, en què els uruguais han vist clar la derrota final, el joc ha estat rapidíssim i de farne avantatge pels visitants que si no hagués estat per la excellent, millor dit, incalificable actuació d'en Platko

a la porta, és més que segur que Catalunya esportiva no contaria a aquestes hores l'immens i resonant triomf obtingut.

Els gols de la selecció, marcats els dos a la primera part, ho foren per en Sagi Barba primer, ajudat en inigualable pase de l'Olivella, i per en Samitier, ajudat igualment per en Cros.

L'entusiasme del públic en aquells moments fou intens, grandíols...

La victòria es donava ja per segura. Però per quelcom són campions olímpics els uru-

FUTBOL

ELS PARTITS AMB ELS URUGUAI

Per fi s'han celebrat tres dels partits amb els uruguais. Per fi, els olímpics, els imbatuts campions del món ens han meravellat amb el seu joc precís i d'una perfecció quasi complerta, però per fi també, han acabat un partit en què la victòria no els ha acompanyat.

L'equip seleccionat, l'equip de Catalunya en aquells moments, ha trencat la llegenda de l'imbatibilitat dels campions del món.

Catalunya està satisfeta. Sa joia, son digne honor esportiu, presenta als ulls del món, el miracle de la voluntat ferma i de la confiança en les forces pròpies.

No per batre als campions olímpics hem de considerar-nos millor que ells. Mai!

La victòria cal reconèixer ha estat magnífica, però l'esforç nostre, l'esforç d'aquells jugadors fou constant, homèric...

Format l'equip del Nacional a base de sis jugadors olímpics, sols cal pensar en

NACIONAL URUGUAI - F. C. BARCELONA. — El primer gol dels uruguais que'n Platko no pogué deturar amb tot i els seus esforços

(Fots, Claret).

NACIONAL URUGUAI-SELECCIO BARCELONA-EUROPA — Cros, en arriscada entrada, avançant cap a la porta uruguia

guais. Son joc oportuníssim, les seves magnífiques combinacions, l'agilitat extraordinària que empraven en el desenrotll de les jugades, mantenia tremant l'emoció del públic que pot dir ha vist el millor partit de la seva vida.

Però res hi valgué. El resultat es mantingué ferm, fins que mancant deu minuts per acabar, lograren el gol de l'honor. Poc després el final, i la més sorollosa i merescuda de les ovacions tancava el partit amb la primera derrota del Nacional.

Contra l'Europa, debutaren els jugadors uruguais, i sigui per reservar els titulars, sigui per volguer mostrar-nos l'alta capacitat de son joc fins en els reserves, l'equip aquest, fou el que s'enfrontà amb el de l'Europa.

I verament, era en aquest partit, que menys creïem en una victòria catalana.

Reforçat el reserva Uruguai, almenys sobre el paper, i sens quatre titulars l'Europa, el partit fou magnífic.

La velocitat, l'excellent domini de la pilota, l'agilitat dels jugadors, la ciència en totes les jugades, ens presentava a l'onze uruguaià com un equip formidable, a molta més altura que alguns de nostres equips del grup A, amb tot i ésser reserva.

Però malgrat totes les se-

ves característiques, malgrat l'inacabable entusiasme que posaren en el partit, el resultat fou favorable a l'Europa, per la diferència mínima. L'Europa féu una veritable exhibició. Al joc ràpid i precís del Nacional, oposà un joc sinó tan precís, igualment ràpid, desconcertant per complert als visitants que es veu no s'esperaven aital joc en nostre equip.

L'únic gol de la tarda fou conseguit per en Cros, recollint una pilota que el porter uruguaià no pogué blocar.

Cal fer constar, però, que si bé és veritat que els partits es guanyen fent gols, no és menys cert que també es guanyen no deixant-ne fer. i en aquest cas, l'heroi del partit fou en Bordoy, que tingué la tarda més completa de tota sa carrera futbolística.

L'excellent demostració de joc que els reserves uruguais havien fet el dissabte a la tarda al camp de l'Europa, congregà al de Les Corts una gernació immensa, jamai igualada, per poder presenciar les genialitats dels veritables olímpics.

Res menys que vuit campions del món s'enfrontaven a nostre campió de Catalunya... però clarament es vegé el poder del Barcelona, quan vol.

El partit fou inigualable. Famosos equips han desfilar davant els jugadors blau-grana,

NACIONAL URUGUAI - SELECCIO BARCELONA-EUROPA.—Andrade, el jugador negre, traient un possible remat de cap, d'en Samitier (Fots. Claret.)

deixant un record memorable, però com els uruguais, cap.

Com a jugadors són els primers, i l'empat no fou victòria per una dissortada descollocació d'en Platko, que honra tan al Barcelona, com qualsevol victòria que pogués obtenir amb el millor equip europeu.

El terreny de Les Corts, presentava l'aspecte grandios de les grans solemnitats. Ni un lloc per ocupar. El record d'entrada, batut junt amb el record de joc.

El partit, però, s'ho meresqué. El Barcelona tingué una tarda esplèndida, com aquelles memorables del campionat d'Espanya de 1922...

La voluntat i l'encert de les jugades, la col·locació i eficaç marcat dels jugadors contraris, junt amb la sobèrbia exhibició d'aquests, ens regalà un partit com jamai s'havia vist.

Les filigranes i malabarismes que els uruguais feien amb la pilota, rebassaren el comble, quan aquesta estava en poder de la tripleta del davant.

El passe just, matemàtic, d'un a altre, l'oportú canvi als extrems, els passes retrasats, el formidable remat...

Ens donaren una lliçó de futbol, però no ens pogueren guanyar.

Tot els hi sortia bé fins el moment del remat. Llavors, en Platko tallava els seus propòsits.

Llàstima del segon gol...

NACIONAL URUGUAI-EUROPA. - Unes mans involuntaries de l'Europa, son reclamades pels uruguais

(Fot. Serra Beltrán).

La davantera del Barcelona treballà i donà de sí un rendiment que feia temps estàvem dejuns de veure. Sols en Piera desdigué quelcom del treball de sos companys, i això per mostrar-se massa pesat i mancat totalment d'agilitat.

En Samitier fou com sempre l'heroi. Ell fou el marcador dels dos gols, i la del passat diumenge fou la més esplèndida exhibició que en la davantera ha fet.

Al Barcelona tocà l'honor d'inaugurar el tantejador, empatant a la segona part els uruguais, aconseguint als pocs minuts Samitier un nou gol i altre l'Arnau, aquest l'anulat, empatant definitivament els uruguais en un xut màgnement creuat que Platko no pogué deturar per falsa col·locació.

Amb tot i aquest resultat, el domini fou intens al final a favor dels campions olímpics que vege- ren també inassolible la victòria en el segon partit.

EL CAMPIONAT D'ESPANYA

Jornada de desempat fou la del passat diumenge i un sol partit del grup A es celebrà.

A València, el Sevilla i l'Atlètic madrileny desferen l'empat creat en els dos primers partits, adjudicant-se els madrileny la semifinal per 3 gols a 2.

L'Atlètic serà, doncs, el contrincant del Barcelona el proper diumenge.

FEBER

Els onze jugadors titulars, del Nacional d'Uruguai

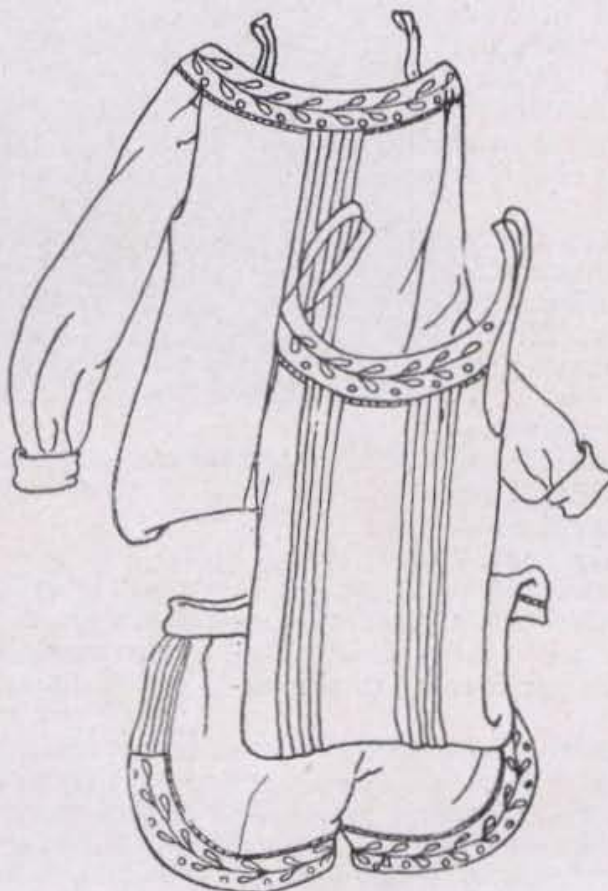
(Fot. Claret).

LES EL·LEGÀNCIES FEMENINES

(Secció a càrrec de la senyoreta Maria Sala)

Camisa de nit, en crespó de Xina rosa orlada l'obertura per on passen els braços per tul ocre i llacets de vellut rosa

Crespó de Xina blanc amb tires plisades i brodat al relleu

Vestidet de crespó blanc amb brodats i botons verds

En la moda actual, com que s'exigeix la silueta recta i esbelta, hi han dues maneres de vestir-se interiorment; unes, per economia? i ca!, sol porten damunt el sosten i la faixa, una fina camisa pantaló, que a l'ensem els hi serveix de combinació. Altres adopten el sistema de dur la camisa directament damunt la pell, després faixa, pantaló i combinació. Aquesta darrera a l'istiu, i portant trajo transparent es canviarà per un folro en seda opaca.

La camisa-pantaló resulta una peça interior pràctica i elegant. Acostuma confeccionar-se el mateix que les ales peces interiors amb sedes, crespó de Xina, batista, opal i diferents crespous de seda. Les dames americanes senten preferència per el tricot de seda.

Per aixornament en part superior i el baix de les diferents peces de roba blanca s'aplica amb preferència punta de Valenciennes i puntes de to ocre. Els baixos de tul dobles, són un bonic ornament i se'ls pot acompanyar de petits brodats. Decididament tul i puntes ocupen el primer lloc.

Es senyalen la camisa i combinació amb inicial de gran fantasia closes dintre quadrats, rombs, etc.; les lletres xinesques són les preferides.

La roba interior el mateix que en blanc es confecciona en colors clars. La moda no obstant conserva l'ellegant senzillesa, sobretot en les camises de dia.

Per donar un xic d'amplada a la base de les prenes s'hi inserten tires plissades de teixit finíssim, el que permet moure's amb comoditat i no perjudica en res l'aspecte exterior; al contrari, el trajo adquireix certa graciosa amplitud.

S'usen com a norma de distinció les camises de nit estil grec, a grans plects.

El *saut de nuit* que és el complement de la camisa i la recobreix, és d'una forma exquisida a faisó de casaca cordant-se al davant a voltes ornat amb tires de pell.

Els pijames quina feminització va cundint, són ornats amb volants festonejats, cintes, bords de ploma, etc., i es confeccionen amb fulards, seda, crespó a grans dibuixos originals de colors força vius.

LA FOTOCRAFIA ARTÍSTICA

«ANGELUS»

[Fot. Antoni Arisa].

EL NÚMERO VINENT

DE

JOVENTUT
CATALANA

QUE SORTIRÀ

DIJOUS

— DIA 23 —

SERÀ DEDICAT
PREFERENTMENT

A

SANT JORDI

COL·LABORADOR DISTINGIT

En JAUME FARRÉ VIDAL

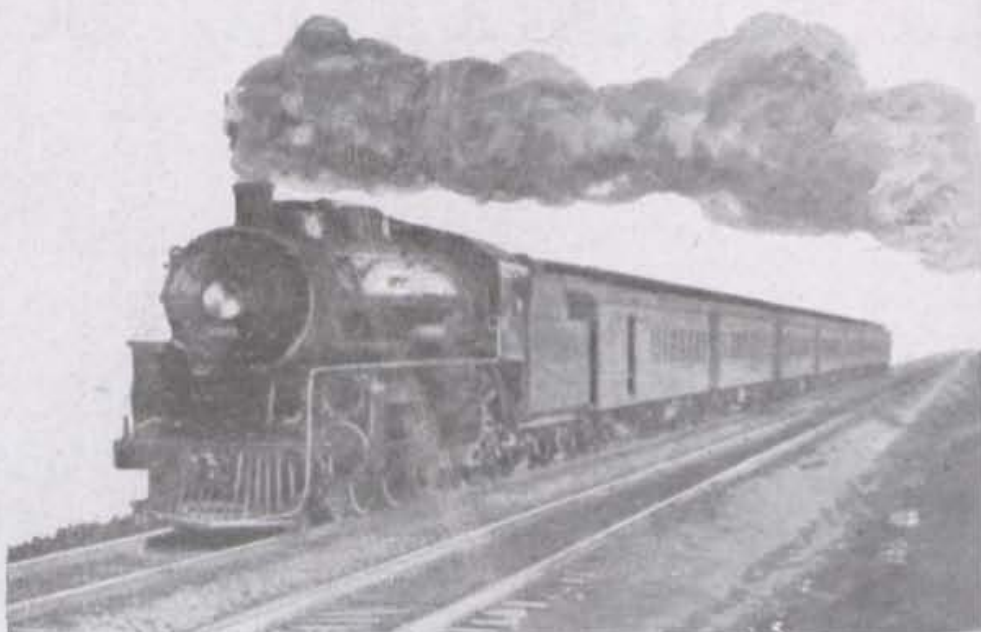
Director de l'Escola Catalana de Sentmenat,
que dona, per correspondència, un curs de
gramàtica i ortografia catalanes a 127 lecto-
res d'aquesta Revista

T. S. F.

La ràdio en els ferrocarrils

per Josep

BROQUETAS

De totes les invencions vuitcentistes, la més popular sens cap mena de dubte, és el ferrocarril dit familiarment i vulgar *el tren*. Totes les invencions criden l'atenció en aparèixer, frueixen de popularitat proporcional a la seva importància durant algun temps, i després ingressen al quadre de la quotidiana rutina, ningú no es detura a meditar sa transcendència, a ningú no preocupa saber *com funciona*. Han esdevingut una cosa natural i necessària. Així el telègraf i el telèfon, invents meravellosos, així el fonògraf, no per llauna menys interessant, així la calefacció i els tramvies i el cinematògraf. Utilitzem tots aquests invents, però sens donar-los ja més importància que la que devia donar Adam a la invenció de l'anar a peu.

No és així amb *el tren*. Fixeu-vos quan en passa un, amb sa locomotora fumejant, veritable meravella de la moderna enginyeria, i els seus vagons, ja siguin els moderníssims Pullmann, els caixons de panes del Nord o els modestos de mercaderies. Fixeu-vos-hi i veureu que tot ell us sembla nou, una cosa mai vista, meravellosa. Potser no us semblarà res de tot això, però el subconscient, més fort que vosaltres, us obli-

garà a seguir-lo amb la vista, a deturar-vos per contemplar-lo, a fruir d'aquest espectacle ja vell però sempre nou. I el mateix veureu que els passa als altres que contemplen el seu pas. El *tren*, com els soldats en parada i el mar, són coses sempre noves per la infantívola ànima de l'home i incitius eterns a sa curiositat.

I és que tot en el *tren*, des de l'olor de l'hulla cremada al soroll de les rodes contra la juntura del rails, tot ens parla de viatges, d'expedicions a terres apartades; ens recorda excursions agradoses, canvis en la monotonia de la vida.

Tots desitgem, o hem desitjat, viatjar i el tren és el símbol del viatge. Res tan agradable com passar-se hores i més hores junt a la finestreta veient passar corrents els pals telegràfics, els arbres, les cases, canviant d'escenari i de clima a cada estona i tot sens els usuals inconvenients de l'antiga peregrinació a cavall o en l'aparell de turment dit *l'igència*.

Pero—tot en el món té el seu però—quan en lloc d'hores hi posem dies, quan en lloc de dies hi comptem setmanes, llavors ço que era un agradós passatemp i una excur-

sió plaenta, pot devenir un turment, un avorrimment inaguantable. Així deu ésser sens dubte en aquests ferrocarrils trascontinentals que travessen l'Amèrica en sa immensa amplada de 8.000 quilòmetres de Montreal a Vancouver o de Nova York a Sant Francisco de Califòrnia passant-se en el trajecte quatre o cinc mortals dies durant els quals la visió fugaç d'algun bell paisatge no pot pas compensar les llargues hores de travessar immenses planúries verdoses o recobertes de neu.

Llavors és quan aquest altre invent, tan popular i tan perennial com el del tren, la Ràdio, l'invent més gran del segle actual, ve en ajut del pobre passatger. Pianoles, fonògrafs i fins autèntics jazz-bands s'havien utilitzat abans d'ara per lluitar contra l'avor-

passatgers la reben per mitjà d'auriculars amb el que s'elimina en gran part el soroll del tren i essent el receptor mitjanament potent proporciona una força de recepció suficient per dominar tot soroll foraster.

No han de faltar emissions en tota la llargada de la línia fèrria. No hi ha ciutat a Nord-Amèrica que no tingui la seva estació de ràdio o més d'una.

Demés, els aficionats a la part tècnica, que allà com aquí són els més, poden entretenir-se invadint la sala de recepció per donar mal-de-cap a l'operador i a l'ensems anar discutint si és millor la regeneració o la Neutrodina, qüestió avui candent entre els aficionats americans.

L'antena és de quadro, i l'aparell en el tren del gravat de la Western Elèctric tipus

riment de les llargues hores de viatge en aquests ferrocarrils, però tots aquests mitjans topaven amb el desavantatge del continu soroll del wagó en marxa que destorbava l'audició de la música. Demés, era necessari instal·lar un instrument o una orquestra en cada wagó i les dificultats econòmiques augmentaven. Però la Ràdio ha vingut a solucionar el problema. Un petit departament dedicat a l'aparell receptor suministra la música a tots els vagons i els

superheterodí. La instal·lació no ocasiona cap despesa a les companyies de ferrocarrils ja que l'esperit d'anunci dels americans fa que les millors marques de ràdio competeixin en col·locar de franc els seus aparells als trens, per tal de fer propaganda, propaganda en aquest cas ben verídica ja que no les paraules belles de l'anunci sinó el resultat pràctic són els que han de convèncer al públic.

Al número pròxim:

Els sords senten per mitjà de la Ràdio

per Josep Broquetas

CURSET DE RADIO

per **RADIÓFIL**

Demostrarem en l'article darrer, com els condensadors fixes són causa de moltes pèrdues i hem de dir avui, que els condensadors variables no en sofreixen tantes degut a què el dielèctric és aire. Els dielèctrics causen pèrdues però no tots en la mateixa proporció; l'aire és el menys inofensiu, el paper parafinat, perd el doble que l'aire, la mica set vegades i l'ebonita, vidre i bakelita, quaranta o més vegades.

Això ens ensenya, que en els circuits d'alta freqüència i particularment el d'antena-terra cal evitar els condensadors fixes. Les millors maneres de disposar el circuit d'antena-terra és amb un condensador variable en sèrie o bé amb el primari aperiòdic.

Tothom sap en què consisteix la col·locació d'un condensador variable en sèrie: Fent que l'antena vingui a parar a l'armadura fixa d'aquest condensador i unint l'armadura mòvil amb un extrem de la bobina d'acord. Un condensador així col·locat, farà sentir greument els efectes de capacitat en acostar-hi la mà, és a dir, que l'acord fet amb la mà en el dial quedarà desfet en apartar-la, deixant de sentir l'estació que havem trobat. Això pot remeiar-se usant un mànec llarg d'ebonita per moure el condensador i també col·locant en el *panel* una planxa de coure o estany unida a terra i ben aïllada de les parts metàl·liques del condensador. Això és el que se'n diu blindatge o escut.

El sistema de primari aperiòdic és molt millor i avui generalment preferit entre els intel·ligents en Ràdio per la recepció d'ondes curtes. Per realitzar-lo es fa una bobina de deu a vint voltes connectada als borns d'antena i terra. Això és el primari. Llavors, al costat d'aquesta bobina n'hi posarem una altra de quaranta o cinquanta voltes que porti en paral·lel un condensador variable de mitja o una milèsima la qual constitueix el secundari.

Fent-ho així tenim els següents avantatges: Poder usar una antena de gran llargada que ordinàriament fóra massa grossa per ondes curtes si anés unida directament a la bobina grossa. No haver de sintonitzar l'antena com en els casos en que es fa l'acord d'ambdós circuits o *Tesla*. Selectivitat igual

a la del susdit acord *Tesla* i en tots casos major que la que es pot obtenir amb l'antena directament unida a la bobina de l'aparell. Alleugeriment del circuit de la primera vàlvula, la qual regenerarà amb gran facilitat independentment del circuit antena-terra. Encara que l'aparell oscilli (xiuli) no es molestarà gaire els veïns, ja que no estant unida l'antena al circuit oscil·lant directament sinó per inducció i encara inducció no sinonitzada, poca és l'energia oscil·lant que pot passar a l'antena.

A tots aquests avantatges s'oposa l'únic inconvenient de que l'aparell així construït no és còmode de transformar per rebre onda llarga, però això no ens ha de preocupar. Mai potser haurà tingut tan bona aplicació la dita que *qui tot ho vol, tot ho perd* i la mania inexcusable de voler rebre ondes llargues i curtes amb un sol aparell és la que fa que els aparells europeus siguin tan poc eficients i molestos de manejar comparats amb els americans, els quals s'accontenten amb ondes de 200 a 550 metres, ço que els permet perfeccionar extraordinàriament els montatges.

Si posem en el primari aperiòdic 20 voltes de bobina, la selectivitat serà poc major que en el cas d'antena directa, però en canvi la força de recepció d'estacions llunyanes serà molt gran. Per això és convenient aquesta quantitat de inductància per als qui viuen lluny d'estacions emissores. En canvi, els qui estan prop d'una estació i volen eliminar-la, cal que disminueixin el nombre de les voltes del primari fins a deu o vuit. En cas que això no fos prou, per excessiva proximitat de l'estació o per molta força de la mateixa, la quantitat d'inductància pot disminuir-se fins a quatre i fins tres voltes, però llavors caldrà augmentar la llargada o alçada de l'antena, car sinó no es recolliria prou força d'estacions allunyades. Si això no fos encara suficient caldria recórrer als circuits selectius *Tesla*, *Reinartz* o *Cockaday* que en son dia descriurem.

En el proper article exposarem la manera de bobinar inductàncies *low-lors* (poca pèrdua) sense suports ni vernissos de cap mena.

Aquest número ha passat per la censura militar

RADIO NOVES DE TOT ARREU

— **L'EXPOSICIO DE RADIO ELECTRICITAT.**
— Tan aviat sien coneguts els plans que pensa portar a terme l'Associació Nacional de Radiodifusió per a l'Exposició de Ràdio Electricitat que deurà celebrar-se pel novembre vinent, es veurà quina importància tindrà aquest gran certamen mundial; a més de pendre-hi part activa la radiotelefonía comercial, la retrospectiva i la purament científica, hi tindran un lloc ben preferent i que una vegada més farà distinguir Barcelona com ho ha sabut fer amb altres exposicions.

— **L'ESPERANTO A L'EMISSORA RADIO BARCELONA.**—Seguint l'exemple d'altres emissores estrangeres la Direcció de Ràdio Barcelona ha donat tota classe de facilitats per a que pogués donar-se un curs d'esperanto que s'inaugurà el dimecres de l'altra setmana, corrent a càrrec del senyor Domènec Mas.

— **VIATGE D'INFORMACIO I ESTUDI DEL DIRECTOR DE RADIO BARCELONA.**—Nostre distingit amic senyor Guillen Garcia després de pendre part activa a la conferència internacional de Ginebra, recorrerà diverses nacions visitant els més importants «broadcastings» per a recollir-ne totes aquelles aventatges que puguin ésser necessàries per Radio Barcelona.

— **LES PROVES DE L'EMISSORA DE BILBAO.**—Alguns radioaficionats ens comuniquen que han rebut les senyals de proves que ve fent l'emissora de Bilbao abans de la seva inauguració oficial. L'Estació del Radio Club de Biscaia (Hotel Carlton), emet a 415 metres i funciona de les 19 a les 21'30.

— **EXPERIMENTS DE TELEAUSCULTACIO DEL COR.**—El dia 5 del corrent, a les 18'30, el doctor Lutenbacher, metge de l'Hospital de Versalles, amb la col·laboració tècnica d'elements de T. S. F., des de l'emissora de la Torre Eiffel, va fer experiments de teleauscultació per Radiotelefonía. Es a dir: transmetre els sorolls del cor normal i de cor malalt prèviament amplificats, temptativa que ja ha estat realitzada amb èxit amb telèfon ordinari.

Aquest experiment és per demés interessant. Permet en l'esdevenidor entreveure la possibilitat

que un metge si no pot fer un diagnòstic a distància, quan menys pugui seguir el curs i l'evolució d'una malaltia a mesura del tractament, sense que s'hagi de desplaçar, amb el qual obtindrà una economia de temps, de diner i la possibilitat de major nombre d'auscultacions diàries.

Per a l'ensenyament en un amfiteatre, davant d'un nucli nombrós d'estudiants, aquest mitjà pràctic facilitarà enormement les demostracions del professor.

— **LA GENT QUE ALS ESTATS UNITS TREBALLA PER A LA RADIO.**—Als Estats Units hi ha actualment 578 laboristes de Radiotelefonía que treballen per a la indústria privada.

Entre els que compten amb un departament de T. S. F. més important, hi ha, naturalment, la Western Elèctric. En el seu laboratori hi treballen 825 físics i 750 operadors ajudants.

— **DE LA RADIOTELEFONIA A ANGLATERRA.**—La construcció i instal·lació de gran potència que s'està bastint a Daventry, costarà 50.000 lliures esterlines o sigui 4.500.000 francs. El cost ordinari d'una estació és ordinàriament de 10.000 lliures (930.000 francs).

La British Broadcasting Company diu que els seus artistes de les seves 25 orquestres de Radiotelefonía li representa un total de 16.000 lliures per any (14.400.000 francs).

— L'estació de Ràdio-Lion ha reprès les seves emissions regulars amb una longitud d'ona de 268 metres a les 12'30, 16'30 i a les 20.

— **LES ILLES CANARIES TAMBE ES PREOCUPEN DE LA RADIO.**—Acaba de fundar-se a Las Palmas el «Club Radio Canari», quin objecte és el de despertar l'afició a aquest invent, per montar una emissora per poguer recrear-se els canaris amb les melodies musicals trameses per ràdio.

— Dintre pocs dies tindrà lloc l'obertura dels establiments Ràdio LOT, posant-se a la venda les últimes novetats de la radiotelefonía, quines produiran gran sensació entre els radioaficionats per l'evolució que ve a representar dins la radiotelefonía.

NOTA BIBLIOGRAFICA

Hem rebut el nou llibret *La T. S. F. a l'abast de tothom*, de N'Agustí Riu, pulcrament editat per l'Editorial Poliglota. El nom de l'autor és per si sol una garantia de competència en l'assumpte. No cal dir la necessitat que es sentia d'un llibre de Ràdio en la parla nostrada, oi més tractant-se d'una Ciència que tantes paraules i frases conté completament noves que en llavis dels inexperts anaven a constituir una nova deu de barbarismes deturada feliçment a temps per l'incertada tecnologia d'aquesta obra catalana.

En la part tècnica de la mateixa és de lloar la franquesa amb què l'autor exposa els inconvenients dels aparells regeneratius, d'altra banda

absolutament necessaris per rebre distància i a l'ensem exposa l'únic remei contra aquest mal que és l'ús dels aparells a detectora sense reacció mentre l'aficionat no és capaç de manejar silenciosament un regeneratiu. Cal reconèixer el positiu mèrit del senyor Riu en fugir dels aparells a ressonància vulgarment i mercantilment dits antirradiatius i que són els pitjors de tots, ja que son possessor s'entreté a fer-los xiular ben convençut que no fa mal a ningú.

Haver sabut apartar-se de l'errònia opinió consagrada avui entre els *soi-disants* intel·ligents en Ràdio, que una vàlvula en alta davant la reacció eviti les oscil·lacions en l'antena és una demostració de veritable competència en l'assumpte i una garantia de la bondat i sinceritat del llibre.

PREGUNTES I RESPOSTES

En aquesta secció publicarem totes aquelles preguntes que ens vénen dels nostres cars llegidors, ja siguin de caràcter històric, literari, artístic o científic, qüestions d'actualitat, modes, lectures, labors femenines etc., etc., les quals seran contestades en aquesta mateixa secció pels redactors de la Revista o pels llegidors que, espontàniament, vulguin formular la resposta

(RESERVAT EL DRET D'ADMISSIÓ)

PREGUNTES

- 141.—*M. H. A.* agrairia que algun amable llegidor li trametés dues poesies d'En Josep M.ª de Sagarra publicades en un dels llibres «Els Poetes d'Ara», una de les quals porta per títol «Cançó» i comença així: «Cos i esperit trèmula engruna—del nostre orgull grapat de pols—dolça és la cara de la lluna—i el respirà encara és més dolça». De l'altra desconeix el títol, però recorda que acaba així: «El camp és verd, tot voltat de la gebra—i el bon hereu s'ha colgat dintre el llit—i es va adormint tot voltat de tenebra—les dues mans apretades al pit».
- 142.—*M. I. S. a T. S. F.* pregunta: Quina aplicació té el carborundum en T. S. F.? i Un receptor de galena té més abast canviant el cristall detector per carborundum? Demés sollicita d'algun llegidor que coneixi esquemes per a la construcció de receptors de carborundum els trameti a JOVENTUT CATALANA per a la seva publicació.
- 143.—*Josep Tàpias* voldria saber la lletra de la sardana «Les fulles seques».
- 144.—*Robert Vives* sollicita la lletra de la «Cançó de Taverna» del poeta Apelles Mestres i una gramàtica catalana per a perfeccionar-se.
- 145.—*T. A. Jofré* (carrer de Sant Lluís, 61, 1.er, 1.ª), proposa sostenir correspondència activa amb jove de fora de Barcelona per a practicar i millorar l'ortografia de la nostra llengua.
- 146.—*Guel·lu* s'interessa en saber si en Pere Mialet, autor de la novel·leta «Cara i creu», publicada per «La Novella d'Ara» és el mainadista del mateix nom que en terres africanes enviava a «La Mainada» belles proses saturades d'envoranaça de la dolça terra nadiua. A més sollicita dels amables llegidors que li trametin la llista de títols i autors de les obretes publicades per «La Novella d'Ara» fins a la data. També sollicita li indiquin un bon llibre de Retòrica i Poètica, junt o separat, i se li indiqui l'autor i preu.
- 147.—*J. Font C.*, que és aficionat a la literatura, voldria sostenir correspondència amb donzella catalana de els mateixes condicions per a perfeccionar-se en el català.
El mateix s'interessa en saber de quin any data el castell existent a Badalona conegut per «La Torre Vella» i quin títol tenien sos fundadors.
- 148.—*Nuri de la Costa* diu: Voldria comprar postals que reproduïssin quadros de pintors nostres, sobretot d'en Rusiñol. On ne venen?
També voldria saber la lletra de la sardana «La Mestressa», d'en Soler.
- 149.—*Isidre Fàbregas*, Rector de Cambrils, sollicita un catàleg d'obres catalanes per a teatre catòlic.
- 150.—*Clar de Lluna* diu: Seria el meu desig establir correspondència amb damisella cata-

- lana o jovincel francès nadiu per a poder canviar conversació, podent servir de tema la narració dels costums o descripció dels llocs més populars de llurs residències. Pot, la persona interessada, trametre llur adreça aquí, per a la seva publicació.
- 151.—*J. M. D.*, desitjaria saber la paraula que vulgarment s'anomena *lletreros* si és rètols o ròtols.
També li agradaria saber l'amplada dels principals carrers de la nostra ciutat.
- 152.—*Josep M.ª Plans* pregunta on podria trobar la poesia, «El càlzer d'En Pau Claris» i el seu autor.
- 153.—*Maria Tura* voldria saber el nom i l'adreça de l'autor de la sardana «Angelina» i la dels artistes de la pantalla Alice Terry i Rodolf Valentino.
- 154.—*M. Balaguer* diu: Alguna persona entesa podria indicar quantes biblioteques públiques i privades existeixen a Barcelona, llurs domicilis i condicions?
El mateix desitjaria comprar un llibre que parlés de literatura i poesia mundial en sos diversos aspectes. Existeix aquest llibre? En cas afirmatiu, on es ven?
Desitjaria, el mateix, sostenir correspondència amb senyoreta catalana aficionada a la literatura en sos diferents aspectes: Novel·la, poesia, teatre, etc. Així mateix desitjaria que fos entusiasta de l'esport. Ens autoritza donar la seva adreça a qui la demani.
- 155.—*Pere Masden* desitjaria, també, sostenir correspondència amb senyoreta que no fos de Tarragona per a practicar l'escriptura de la nostra llengua. L'adreça d'ell és Urgell, 89, baixos.
- 156.—*Una ovelleta de la Verge Bruna* pregunta les adreces dels senyors Ignaci Folch i Torres i J. M. Boronat Recasens. Podria algú indicar-les-hi?
Li interessa, també, l'edat de la filla major del mestre En Josep M.ª Folch i Torres i els fills que té el Diputat Francesc Macià.
- 157.—*Enric Amo* voldria saber quin és l'origen dels privilegis de que disfruten els andorrans, l'extensió dels mateixos i l'idioma oficial d'Andorra.
- 158.—*Miquel Villardebó* proposa un número de JOVENTUT CATALANA dedicat al gloriós patró de Catalunya, el Cavaller Sant Jordi.
- 159.—*Manuel Gombau*, amb domicili al carrer de Valls, 38, baixos, desitjaria sostenir correspondència amb una llegidora de JOVENTUT CATALANA per a perfeccionar-se en l'escriptura.
- 160.—*J. Font*, de l'Agrupació Excursionista «La Punxa», diu: No seria possible dedicar una secció a l'esport Excursionisme com es fa al Futbol?

RESPOSTES

- 44.—La senyoreta *Ernestina Prat*, contesta a *Maria Hornosa* i accepta sostenir amb ella correspondència, per quin efecte li tramet llur domicili: Rech, 12, 4.ra pis.
- 45.—*J. Graupera* contesta a *Pianistic* dient-li que, per a fer-se soci del Club de Natació Barcelona pot anar a les seves oficines, carrer de la Canuda, 21 i 23, o bé a l'estatje social, situat a la Escullera de Llevant.
També tramet per al senyor *Agustí Sammartí* «El cant de la Senyera» que ja fou publicat en aquestes pàgines.
Aiximateix tramet per a *Nasroent* la resposta de que la poesia que desitjava saber era «Les dues obres».
- 46.—*Itram* contesta a *Guet-hu* dient-li que creu més gentil pronunciar Quina gosadia!, i no: Quina barra!
- 47.—*Maria Assumpció* diu a *J. Dualis Iriarte*: Veient que ningú contesta a la seva sollicitud, hem permeto oferir-li una col·lecció de cromos que parla dels deus mitològics però breument i en espanyol.
- 48.—*Saint Blamont* contesta a *Dues excursionistes* que la primera pedra del Cambril fou col·locada l'any 1878, però l'edifici principal es començà a bastir el 14 de setembre de 1755 en temps de l'abat Bent Argerich.
- 49.—*Lluís G. Bover*, de Sellent de Montanissell (Lleida), en nom de la Biblioteca Catalana d'Autors Novells, quins primers volums sortiran pel maig vinent, assabenta a *Joan Bagó* i a tots els qui com ell tinguin alguna novel·la escrita, que poden remetre-li per correu certificat i en cas d'ésser acceptada pels tècnics assessors es publicarà oportunament, concedint participació en els beneficis de l'edició.
- 50.—*Nasroent* contestant a *Enric Amo* (pregunta número 24), diu: Diccionari Català-Francès i Francès-Català n'hi ha un publicat per N'Anton Bulbena i Torell, editat l'an 1922, quin preu és de 12 pessetes en rústega. Català-Anglès i Anglès-Català és inútil que el cerquen per ara. No obstant, m'han dit a l'Institut d'Estudis Catalans que prompte serà editat el Català-Anglès i el de Català-Alemanys, atenint-se a les normes de l'Institut esmentat.
- 51.—El mateix *Nasroent* contentant a *Mac* (pregunta número 31), diu que el club d'escacs Ruy-López que està domiciliat al local del Teatre Olympia, organitza, simultàniament amb els d'escacs, interessants partits del joc de dames.
- 52.—*Carles Surribas* contesta a *Un lector de JOVENTUT CATALANA* i li diu que la poesia «La mort de Mn. Pau Claris», original d'En Josep Maria de Sagarra pot trobar-la en el número 75 de la segona època del desaparegut setmanari «L'Estevet», quina Administració estava situada a l'Impremta Altés, Angels, núm. 22, Barcelona.
- 53.—*Neus Roca i Prats* accepta sostenir correspondència amb el senyor *Jomasaju* i per a tal fi li diu pot escriure-li a la llista de Correus, baix el número 25.
- 54.—*E. F. de Vilanova i Geltrú* contesta a *J. Dualis Iriarte* pregant-li llegeixi les obres «Iliada» i «Odisea» d'Homer, que estan traduïdes al català, que gairebé tot és Mitologia.
- 55.—*Antoni Valls Roviralla* tramet per a *Una Sardanista* la lletra de la sardana «Angelina» que ja publicarem anteriorment.
- 56.—El senyor *V. Coma Soley*, autor del llibre «Les noies de moda», diu a *H.* que si a la Llibreria Verdaguer, Rambla del Mig, 5, no hi troba cap exemplar, es serveixi dir-ho que ell n'hi facilitaria un dels pocs que té en poder seu.
- 57.—*E. F.*, de Vilanova i Geltrú, també contesta a *H.* donant l'adreça de l'esmentada Llibreria Verdaguer.
- 58.—*G. F.* contesta les preguntes següents:
A *R. M.* li contesta que la galena és ni més ni menys que el mineral de plom (sulfur de plom, S^o Pb^o) i que la seva durada pot considerar-se com indefinida. No obstant, com sigui que la pregunta sembla feta degut a què hi ha voltes que la galena no respon als efectes que es cerquen en la T. S. F., dec dir-li que procuri tenir sempre la galena neta, el que conseguirà no tocant-la mai amb els dits, per tal que la capa de greix que s'hi posa, deguda a l'humor sebaci, no s'hi podrà posar. Netegi la galena amb èter sulfúric.
A *En Eduard Padrós*, i en la seva tercera pregunta, li contesta que per a conèixer si una galena és bona o no, no hi ha com l'anàlisi química o mineralògica, cosa no fàcil de fer a casa per un particular. De totes maneres vaig a dir-li com podrà reconèixer químicament la galena, no parlant de l'anàlisi mineralògica per què encara que és més fàcil dintre del laboratori, és més difícil fer-lo a casa.
Agafi un tros de galena i el pica a bocins petits. Com que vostè no tindrà cap tub d'ensaig, posa els trossos en un vas de vidre dolent, i dic dolent per què degut a la pregunta és de comprendre no té coneixements de Química, i per tant havent-hi reacció hi ha perill de trencadissa. Repeteixo que hi posi els bocins esmicolats en el vas i després hi afegeix àcid clorhídric (Cl^o H^o), i en defecte del pur el vulgar sal fumat. Es formarà la corresponent reacció de la que es despendran els vapors d'àcid sulfúric (S^o H^o) que fa pudor d'ous podrits. El que quedi dintre del vas, un cop finida la reacció, ho tracta amb una solució de ioduro potàsic (I^o K^o), i si dona color groc, el mineral que li han donat és galena, i si no, no. Ara bé, cal tenir en compte a l'anar a comprar-la que sigui neta i brillant, per què tot ço dit per mi ja saben els venedors que no és fàcil fer-ho a casa, i d'això es valen per a pendre el pèl als compradors. El millor és provar la galena en la mateixa casa venedora quan funcioni el micrófon del Colom o un altre i tenir en compte el que he dit abans al senyor *R. M.*

NOTA: Preguem als col·laboradors d'aquesta secció ens trametin en paper separat totes les preguntes o respostes, a fi de facilitar la tasca d'ordenació de les mateixes. És, que cada consulta que se'ns faci o resposta que trametin, sigui separada de les demés.

ALTRE: Es prega d'escriure en una sola cara al paper i anotar sempre els números de les preguntes a que's refereixin les respostes.

“ SECCIO REGALS ”

Onzena llista dels que han tramès el butlletí i que se'ls remetran els tres presents, oportunament i per rigorós torn, al domicili llur

1563 Maria Vallbona Gual, Sta. Coloma de Queralt.	1589 Josepina Domenech, Olzinelles.
1564 Angel Tarragó Perlasia, Mataró.	1590 Pere Urdinguio Artigas, Barcelona.
1565 Antoni Dalmau Subirachs, Terrassa.	1591 Darius Vernet Pros, Barcelona.
1566 Ramon Torras Vila, Cornellà de Llobregat.	1592 Ramon Mimó Corrales, Barcelona.
1567 Pere Alina Bertran, Masnou.	1593 Maria Carqués Martí, Canet de Mar.
1568 Beneta B. Dalmases, Igualada.	1594 Maria Martí Esteve, Masquefa.
1569 Margarida Gabarró Carles, Barcelona.	1595 Jaume Baserba Tixé, Darnius.
1570 Pere Farrés, Vich.	1596 Miquel Nadal, Aiguafreda.
1571 Rosa Prat Garriga, Terrassa.	1597 Andreu Busquets Pelissier, Granollers.
1572 Francisco Subiran Monso, Sabadell.	1598 Josep Corominas Pòlit, Barcelona.
1573 Salvador Cros Sala, La Escala.	1599 Remigi Espar Rocamora, Organyà.
1574 Agustina Vergés Mayolas, Badalona.	1600 Sebastià Mont Bas, Mataró.
1575 Lluïsa Baixeras, Barcelona.	1601 Maria Fàbregas, Barcelona.
1576 M. Gómez Tort, Terrassa.	1602 Llorens Tairó, Valls.
1577 Enric Horta, Noguera, Pineda.	1603 Angelina Colubret, Barcelona.
1578 Francisco Pallarés, Martí, Picamoixons.	1604 Juli Llopert, Barcelona.
1579 Montserrat Vila Pujol, Barcelona.	1605 Joan Argerich Prats, Organyà.
1580 Jacinte Aldomà Vergés, Borges Blanques.	1606 Salvador Vives Cruz, Barcelona.
1581 Glòria Vilà Segura, Almatret.	1607 Josep Pont, Bellpuig.
1582 Salvador Armengol, Seu de Urgell.	1608 Pere Voltó Cubells, Reus.
1583 Rafel Catalá González, Barcelona.	1609 Assumpció Girbal Coromina, Barcelona.
1584 Antoni Cora, Vilafranca del Penedès.	1610 Adela Anguera, Barcelona.
1585 Teresa Cañada, Barcelona.	1611 Ferran Sanz Betorz, Barcelona.
1586 Francesc Bañuls Llardent, Barcelona.	1612 Antoni Bou, Barcelona.
1587 Josep Andreu Tarés Sarreal.	1613 Ramon Arbonés Alentà, Mañanet.
1588 Rosari Bonastre Badia, Masquefa.	1614 Bonaventura Castellet, Terrassa.

COL·LABORACIÓ ESPONTANIA

En _____
 Na _____
 que viu a _____ província de _____
 carrer _____ núm. _____
 tramet amb la present un original (*) destinat a les
 pàgines de JOVENTUT CATALANA, el títol del qual és _____
 confiant rebre la
 resposta definitiva d'acceptació contra el segell de _____ cèts. que acompanyo.
 de _____ de 192 _____
 Signatura, _____

(*) Vers
 Prosa
 Conte
 Novel·la
 Dibuix
 Fotografia

(Espai que emplenarà la Direcció de JOVENTUT CATALANA)

A S O R T I T

"Tamaris i Roses"

Interessant llibre de
P O E M E S

de

C. FAGES DE CLIMENT

©

Preu: 3 pessetes

Demaneu-lo a les principals llibreries i al
dipòsit general

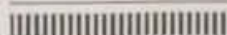
EDITORIAL POLIGLOTA - Petritxol, 8

PRIMERES COMUNIONS

El millor assortit en devocionaris,
estampes, rosaris, medalles i altres
objectes rel·ligiosos els trobareu a la

Editorial Poliglota

Petritxol, 8

Imprimim els recordatoris en tres dies
Consulteu els nostres preus abans de
fer els vostres encàrrecs i us conven-
çareu que som la casa que té el millor
assortit i els preus més reduïts

Próxima obertura dels establiments

Passèig de St. Joan, 17 i 19

Concesionari de la marca **BELL**

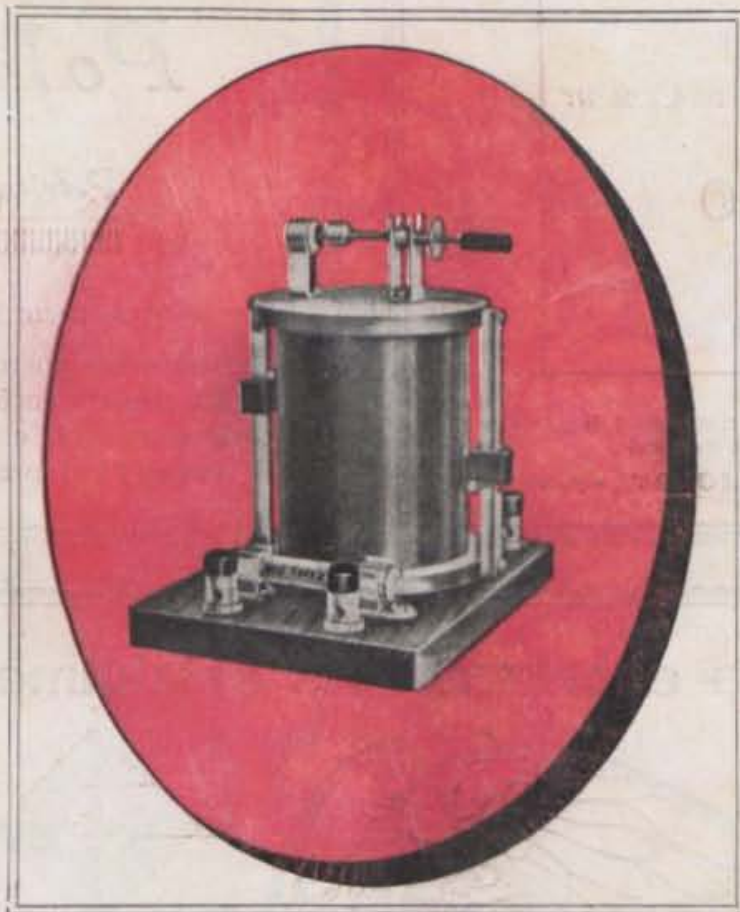
Trasmisors, receptors, telèfons i tots els accessoris més moderns de la radiotelefonía.
Piles LOT per a timbres, telèfons, llum i especials Radio LOT per la radiotelefonía d'alt i baix
voltatge en totes les seves aplicacions. — Làmpares, llinternes i magnets de mà.
Única casa en Espanya especialitzada en el ram de llum elèctrica portàtil.

Exposició i venda:

SUPREMA : Pelayo, 56 — BARCELONA

Com triomfa la marca "BELL"

amb els aparells receptors que atrauen per la seva característica presentació i pels resultats de modulació perfecta

No és solament el públic que sap escollir del bo el més selecte, sinó que també els vint establiments que a Barcelona vénen radio-receptors, han escollit el receptor **"BELL" de galena** per a oferir-lo a sos clients, puix saben que els hi proporcionen el producte d'una de les fàbriques que gaudeix de més fama mundial, en la manufactura de centrals transmissores i aparells receptors, el qual no és conquesta de temporada, ans bé ja data de molts anys.

Exclusiva de vendat

SUPREMA : PELAI, 50
BARCELONA

Els dissabtes obert fins a les vuit del vespre